

D E C I Z I E

27 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău

În componența

Președintele ședinței, judecătorul

Judecătorii

Grefier

Vladislav Clima

Ecaterina Palanciuc și Ala Malfi

Cupcic Luminița

examinînd în ședință publică cererea de apel declarată de avocatul Jigău Radu în interesele societății cu răspundere limitată „Tiaxim Grup” împotriva hotărîrii Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 10 decembrie 2018, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de societatea cu răspundere limitată „Tiaxim Grup” împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală a Republicii Moldova privind contestarea deciziei și obligarea înregistrării mărcii tridimensionale,-

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,-

a c o n s t a t a t:

La 16 iulie 2018, societatea cu răspundere limitată „Tiaxim Grup” a înaintat în Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani) o acțiune împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală a Republicii Moldova privind contestarea deciziei și obligarea înregistrării mărcii tridimensionale.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la 21 martie 2017 a depus în temeiul Legii privind protecția mărcilor la Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova o cerere de înregistrare a mărcii tridimensionale „Borcan”, nr. De depozit nr. 040342, pentru produsele din clasa 21 și 29 conform clasificării de la Nisa, și anume: 21 – sticlărie; 29 – carne, pește, păsări și vînat; extracte din carne; fructe și legume conservate, congelate, uscate și fierte; jeleurii, dulceațuri, compoturi, ouă, lapte și produse lactate; uleiuri și grăsimi comestibile, iar la 23 octombrie 2017, prin aviz provizoriu de respingere a înregistrării mărcii cu depozit nr. 040342, Departamentul mărci, modele și desene industrial a pîrîtei a constatat că desemnarea solicitată nu poate fi înregistrată în calitate de marcă pentru produsele din clasa 21 și 29, deoarece este constituită exclusiv dintr-un semn lipsit de caracter distinctive pentru produsele solicitate din aceste clase în temeiul art. 7 alin. (1) lit. b) al Legii cu privire la protecția mărcilor.

Relata reclamantul că prin decizia Departamentul mărci, modele și desene industrial a pîrîtului din 15 februarie 2018 cererea reclamantei de înregistrare a mărcii tridimensionale „Borcan” a fost respinsă, fiind invocate aceleași motive ca și în avizul provizoriu, decizie ce a fost contestată prin contestația nr. 1080 din 22 februarie 2018, iar prin hotărîrea din 29 aprilie 2018, Comisia de contestații a Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova a respins contestația și a menținut decizia din 15 februarie 2018, hotărîre ce a fost recepționată de reclamantă la 18 iunie 2018.

Considera reclamanta ca fiind neîntemeiate circumstanțele de fapt și de drept

invocate în hotărîrea Comisiei de contestații a Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova, deoarece potrivit noțiunii oferite de art. 2 din Legea cu privire la protecția mărcilor, marcă este semn (vizual, sonor, olfactiv, tactil) care servește la individualizarea și deosebirea produselor și/sau serviciilor unei persoane fizice sau juridice de cele ale altor persoane fizice sau juridice, iar potrivit art. 5 lit. a) din Legea susmenționată, pot constitui orice semne susceptibile de reprezentare grafică – cuvinte (inclusiv nume de persoane), litere, cifre, desene, culori, combinații de culori, elemente figurative, forme tridimensionale, în special forma produsului sau a ambalajului acestuia, holograme, semene de poziționare; precum și orice combinații de astfel de semn, cu condiția că aceste semene să poată servi la deosebirea produselor și/sau serviciilor unei persoane fizice sau juridice de cele ale altor persoane fizice sau juridice.

Menționa reclamanta că art. 7 alin. (2) din Legea cu privire la protecția mărcilor stabilește că dispozițiile alin. (1) lit. b)-d) din art. 7 nu se aplică dacă solicitantul prezintă suficiente dovezi că, pînă la data de depozit a cererii de înregistrare a mărcii și ca urmare a folosirii acesteia, marca a dobîndit un caracter distinctiv în raport cu produsele și/sau serviciile revendicate.

Sușinea reclamanta că marca tridimensională „Borcan” solicitată spre înregistrare în forma specifică a acesteia, a dobîndit un caracter distinctiv datorită promovării intense, deoarece marca, parte integrantă a oricărei strategii comerciale, este un semn distinctiv care permite unui fabricant sau unui comerciant, în raporturile sale cu clientela, să-și identifice produsele sau serviciile în raport de cele ale concurenților săi. Creșterea rolului publicității în activitatea de marketing, în scopul atragerii, păstrării clientelei, a determinat ca noțiunea de distinctivitate, condiție esențială a registrabilității mărcii, să fie mai nuanțată.

Astfel, afirma reclamanta că din probele depuse la dosar, respectiv declarațiile vamale, volumul de vânzări, contracte de publicitate anterioare datei de depozit a mărcii în litigiu, precum și explozia vânzărilor produsului, urmare a publicității agresive efectuate, s-a dovedit că marca avînd o formă specifică, a dobîndit distinctivitate.

Cu referire la noțiunea de distinctivitate, reclamanta a indicat că jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene a definit acest concept ca fiind cea caracteristică a mărcii ce permite asocierea produsului sau a serviciului căruia îi este aplicată marca respectivă cu un anumit comerciant și deci diferențierea față de produsele sau serviciile aparținînd altor comercianți (cauza C-468/01 P Procter & Gamble/OAPI, cauza C-304/06 P Eurohypo/OAPI sau cauza C-311/11 P Smart Technologies/OAPI). În virtutea aceleiași jurisprudențe, s-a apreciat că trăsătura distinctivității unei mărci trebuie analizată din punct de vedere global, al percepției de ansamblu, atît în raport cu categoriile de produse și/sau de servicii pentru care se solicită înregistrarea mărcii respective, cît și prin raportare la gradul de atenție și de percepția publicului relevant cărora acestea li se adresează.

Solicita reclamanta anularea hotărîrii Comisiei de Contestații a Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova din 19 aprilie 2018, anularea deciziei Departamentului mărci, modele și desene industrial a Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova din 15 februarie 2018 și obligarea Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova să înregistreze marca tridimensională „Borcan” conform cererii depuse.

Prin hotărîrea Judecătorei Chișinău (sediul Rîșcani) din 10 decembrie 2018 cererea de chemare în judecată declarată de societatea cu răspundere limitată „Tiaxim Grup” s-a respins ca neîntemeiată.

La 21 decembrie 2018, în interiorul termenului prevăzut de art. 362 alin. (1) Codul procedură civilă, avocatul Jigău Radu, acționînd în interesele societății cu răspundere limitată „Tiaxim Grup”, a declarat apel împotriva hotărîrii Judecătorei Chișinău (sediul Rîșcani) din 10 decembrie 2018, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea hotărîrii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să fie admisă acțiunea înaintată.

În motivarea apelului declarat apelanta a reiterat circumstanțele expuse în cererea de chemare în judecată și a invocat cu trimitere la art. art. 2, 5 lit. a), 7 alin. (2) și 8 alin. (6) ale Legii privind protecția mărcilor, că marca tridimensională „Borcan” a cărei înregistrare s-a solicitat a dobîndit un caracter distinctiv datorită promovării acesteia, fapt confirmat prin probele anexate la dosar, inclusiv declarațiile vamale, volumul de vânzări, contracte de publicitate încheiate anterior datei de depozit a mărcii respectiv, precum și prin explozia vânzărilor produsului în urma publicității agresive realizate, marca dovedindu-se a avea o formă specifică, dobîndit distinctivitate.

Invocă în acest sens apelanta și jurisprudența CtEDO în domeniul protecției mărcilor și caracterului distinctiv al acestora, menționînd că acest caracter trebuie privit din punct de vedere global, al percepției în ansamblu în raport cu categoriile de produse și/sau servicii pentru care se solicită înregistrarea mărcii respective, cît și prin raportare la gradul de atenție și percepția publicului relevant cărora acestea li se adresează.

În ședința instanței de apel reprezentantul apelantei societatea cu răspundere limitată „Tiaxim Grup”, avocatul Jigău Radu, a susținut apelul declarat și a solicitat admiterea acestuia în sensul formulat.

Reprezentantul intimatului Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova, Rău Maria, în ședința instanței de apel nu a susținut apelul declarat și a solicitat respingerea acestuia, cu menținerea hotărîrii primei instanțe.

Audiînd reprezentanții părților, studiînd materialele dosarului și înscrisurile probatorii administrate la dosar, verificînd argumentele expuse în cererea de apel și obiecțiile la aceasta, Colegiul Civil ajunge la concluzia respingerii apelului declarat de avocatul Jigău Radu în interesele societății cu răspundere limitată „Tiaxim Grup” și menținerii hotărîrii contestate, din următoarele considerente.

Potrivit art. 385 lit. a) Codul de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul este în drept să respingă apelul și să mențină hotărîrea primei instanțe.

Articolul art. 373 Codul de procedură civilă statuează că instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărîrea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanța de apel de către participanții la proces. Concomitent, instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit dispozițiilor art.130 alin.(1) Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectual, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În temeiul art.240 alin.(1) Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărîrii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării pricinii și admisibilitatea acțiunii.

În conformitate cu art. 239 Codul de procedură civilă, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărîrea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

Hotărîrea este întemeiată, dacă în ea sunt expuse toate circumstanțele care au importanță la soluționarea cauzei și care au fost verificate în ședința de judecată multilateral, complet și au fost elucidate probele privind circumstanțele constatate ale cauzei. Concluziile privind circumstanțele de fapt ale cauzei se motivează în hotărîre prin probele enumerate în art. 117 Cod de procedură civilă, iar în conformitate cu art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Totodată, conform art. 24 alin. (3) al Legii contenciosului administrativ, la examinarea în instanța de contencios administrativ a cererii în anulare, sarcina probațiunii este pusă pe seama pîrîtului, iar în materie de despăgubire, sarcina probațiunii revine ambelor părți.

Astfel, prevederile legale enunțate în mod expres, obligă instanța de apel să verifice circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărîrea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite și este obligată să verifice legalitatea hotărîrii în întregul ei și să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Din conținutul celor relatate, Colegiul reține că sarcina instanței de apel derivă reieșind din dispozițiile art.373 Codul de procedură civilă, în condițiile în care instanța de fond a soluționat fondul cauzei, cu expunerea argumentelor în vederea admiterii sau respingerii acțiunii în raport cu concluziile reținute de către aceasta.

Respectiv, conform practicii CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și să nu se limiteze doar la însușirea motivelor și concluziilor date de instanța inferioară. (*Hirro Balani c. Spaniei*, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; *Georgiadis v. Greciei* nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Astfel, instanța de apel verificînd în raport cu prevederile art. 238-241 Cod de procedură civilă, legalitatea și temeinicia hotărîrii primei instanțe, constată că aceasta urmează a fi menținută, din următoarele considerente.

În acest context instanța de apel reține că actele cauzei atestă că potrivit cererii de înregistrare a mărcii nr.040342 din 21 martie 2017, societatea cu răspundere limitată „Tiaxim Grup” a solicitat Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova înregistrarea mărcii tridimensionale „Borcan” conform clasificării pentru produsele din clasele: 21-sticlărie; 29-carne, pește, păsări și vînat; extracte din carne; fructe și legume conservate, congelate, uscate și fierte; jeleuri, dulcețuri, compoturi, ouă, lapte și produse lactate; uleiuri și grăsimi comestibile, conform Clasificării internaționale a produselor și serviciilor în scopul înregistrării mărcilor (f.d.13).

În urma verificării condițiilor de depunere a cererii în conformitate cu art. 37 alin. (6) lit. a) al Legii privind protecția mărcilor, cererea de înregistrare a mărcii a fost publicată în Buletinul Oficial de Proprietate Intelectuală (BOPI) nr. 4/2017.

Prin avizul provizoriu din 23 octombrie 2017 și prin decizia din 15 februarie 2018, Direcția mărci și design industrial a intimatului a respins cererea nominalizată de înregistrare a mărcii pe motiv că este constituită exclusiv dintr-un semn lipsit de caracter distinctiv pentru produsele solicitate din clasele 21 și 29 (art. 7 alin. (1) lit. b) al Legii privind protecția mărcilor.

La 22 februarie 2018 societatea cu răspundere limitată „Tiaxim Grup” a depus contestație împotriva deciziei sus-indicate, iar prin hotărârea Comisiei de Contestații a Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova din 19 aprilie 2018, au fost respinse revendicările apelantei, cu menținerea în vigoare a deciziei Direcției mărci și design industrial din 15 februarie 2018.

În contextul pretențiilor deduse judecării, instanța de apel reține că în temeiul art. 1 alin. (2) al Legii contenciosului administrativ, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său recunoscut de lege, de către o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost pricinuită.

Noțiunea de „act administrativ” este reglementată atât în art.2 din Legea contenciosului administrativ, cât și în Rezoluția (77) 31 cu privire la protecția individului față de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997. Potrivit acestor reglementări, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorității publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertățile sau interesele persoanelor fizice sau juridice și care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Potrivit dispozițiilor art. 26 alin. (1) și (2) al Legii contenciosului administrativ, actul administrativ contestat poate fi anulat, în tot sau în parte, în cazul în care:

- a) este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii;
- b) este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței;
- c) este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite.

Instanța de contencios administrativ nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității actului administrativ și a operațiunilor administrative care au stat la baza emiterii acestuia.

Articolul 2 al Legii privind protecția mărcilor definește noțiunea de marcă ca fiind orice semn (vizual, sonor, olfactiv, tactil) care servește la individualizarea și deosebirea produselor și/sau serviciilor unei persoane fizice sau juridice de cele ale altor persoane fizice sau juridice.

În corespundere cu art. 5 al Legii date, pot constitui mărci orice semne:

- a) susceptibile de reprezentare grafică – cuvinte (inclusiv nume de persoane), litere, cifre, desene, culori, combinații de culori, elemente figurative, forme tridimensionale, în special forma produsului sau a ambalajului acestuia, holograme, semne de poziționare;

- b) sonore, olfactive, tactile,

precum și orice combinații de astfel de semne, cu condiția ca aceste semne să poată servi la deosebirea produselor și/sau serviciilor unei persoane fizice sau juridice de cele ale altor persoane fizice sau juridice.

Potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. b) și alin. (2) al aceleiași Legi, se refuză înregistrarea mărcilor care sînt lipsite de caracter distinctiv.

Dispozițiile alin.(1) lit.b)–d) nu se aplică dacă solicitantul prezintă suficiente dovezi că, pînă la data de depozit a cererii de înregistrare a mărcii și ca urmare a folosirii acesteia, marca a dobîndit un caracter distinctiv în raport cu produsele și/sau serviciile revendicate.

În conformitate cu art. 8 alin. (6) al Legii susmenționate, natura produselor și/sau serviciilor pentru care se solicita înregistrarea mărcii în nici un caz nu constituie un obstacol la înregistrarea acesteia.

Dispozițiile art. 9 alin. (1) al Legii indicate prevăd că înregistrarea mărcii conferă titularului dreptul exclusiv asupra acesteia. Titularul mărcii este în drept să interzică terților să utilizeze în activitatea lor comercială, fără consimțământul său:

a) un semn identic cu marca pentru produse și/sau servicii identice cu cele pentru care marca este înregistrată;

b) un semn care, din cauza identității ori similitudinii cu marca înregistrată și identității ori similitudinii produselor sau serviciilor acoperite de semn și de marcă, generează riscul de confuzie în percepția consumatorului; riscul de confuzie include și riscul de asociere între semn și marcă;

c) un semn identic ori similar cu marca pentru produse și/sau servicii diferite de cele pentru care marca este înregistrată când aceasta din urmă a dobândit un renume în Republica Moldova, iar persoana terță, în urma folosirii semnului, fără motive justificate, profită de caracterul distinctiv ori de renumele mărcii sau le aduce atingere acestora.

Raportînd dispozițiile normelor citate supra la circumstanțele cauzei, Colegiul conchide că apelanta nu a probat, contrar sarcinii pozitive de probațiune ce rezidă din dispozițiile art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, art. art. 1-3 ale Legii contenciosului administrativ, ce instituie obligația primară a reclamantei de a proba existența dreptului său încălcat pentru a accede la apărarea acestuia în ordinea contenciosului administrativ, și art. 7 alin. (2) al Legii privind protecția mărcilor, că marca solicitată pentru înregistrare, ce reprezintă imaginea unui recipient-borcan din profil, de sus și de jos, ar dispune de caracteristici distinctivice ce ar permite publicului să distingă produsele pentru care se solicită înregistrarea de produsele/serviciile terților.

Or, la dosar lipsesc studii ale percepției publicului ce ar dovedi dobîndirea de către marca a cărei înregistrare s-a solicitat deține semne distinctivice ce permit identificarea acesteia și a produselor promovate sub egida acesteia.

Astfel, instanța constată că marca solicitată spre înregistrare nu deține anumite caracteristici deosebite, elemente distinct esențiale, particularități (cum ar fi elemente de design), ce ar face marca originală, ar atrage atenția consumatorului și ar conferi caracter distinctiv desemnării solicitate comparativ cu alte obiecte - borcane (și nicidecum alte obiecte cum ar fi: pahare, containere, etc).

Or, prima percepție pe care marca o creează este mai mult un borcan obișnuit din sticlă, utilizat în calitate de ambalaj, ce nu permite consumatorului, în lipsa unor probe contrare ce ar viza opinia consumatorului asupra acestui aspect, ca după forma vizată să distingă produsele, astfel încît aceasta nu este distinctivă în raport cu produsele revendicate, deoarece nu are capacitatea de a deosebi produsele solicitate (sticlărie - alte borcane similare sau produse din clasa 29 ambalate în aceste borcane, capabile de a le deosebi după forma borcanului, după semnul tridimensional și nu după conținutul acestuia, de alte produse.

Din aceste considerente, Colegiul apreciază ca fiind nefondate argumentele apelantei referitoare la faptul că realizarea importurilor produselor, inclusiv anterior depunerii cererii de înregistrare a mărcii, publicitatea efectuată, etc. ar oferi distinctivitate mărcii tridimensionale.

La fel, instanța apreciază ca fiind nefondate exemplele invocate de apelantă referitoare la înregistrarea altor mărci ce reprezintă recipiente, deoarece acestea se referă în mare parte la alte tipuri de recipiente decît cel expus în marca tridimensională

129
a cărei înregistrare s-a solicitat de apelantă, iar cele ce reprezintă borcane dispun de semne distinctive, ce permit deosebirea acestora de alte recipiente similare.

În consecință, marca solicitată nu îndeplinește funcția principală specificată de Lege de a deosebi produsele unui producător de cele ale altui producător, concluzie la care just a ajuns și prima instanță, iar apelanta nu a combătut aceste concluzii prin cererea de apel.

Din aceste considerente, Colegiul ajunge la concluzia că argumentele apelantei cu trimitere la prevederile art. 7 alin. (2) al Legii privind protecția mărcilor sunt nefondate, deoarece această normă este inaplicabilă speței în condițiile expuse supra, avînd în vedere că apelanta nu a dovedit că marca solicitată spre înregistrare a dobîndit caracter distinctiv, înscrisurile prezentate de aceasta nedovedind acest fapt.

Din aceste motive instanța apreciază ca fiind nefondate trimiterile apelantei la jurisprudența CtEDO, deoarece circumstanțele prezentei spețe sunt distincte de cele soluționate de instanța europeană, deoarece în cazul dat apelanta nu a dovedit, contrar obligației pozitive de probațiune instituită în sarcina acesteia de normele specificate supra, că marca vizată ar dispune, inclusiv ca urmare a folosirii, de semne distinctive ce ar permite diferențierea de către consumator a produselor realizate de apelantă de alte produse ale terților, inclusiv prin prisma analizei globale și percepției în ansamblu a acesteia.

Reieșind din cele expuse mai sus, dat fiind că instanța de apel a constatat temeinicia hotărîrii contestate, argumentele contrare ale apelantei fiind neîntemeiate și combătute integral prin constatările specificate supra, Colegiul ajunge la concluzia respingerii apelului declarat de avocatul Jigău Radu în interesele societății cu răspundere limitată „Tiaxim Grup” și menținerii actului judecătoresc contestat.

În conformitate cu prevederile art. 385 lit. a) art. 390 Cod de procedură civilă, Colegiul civil al Curții de Apel Chișinău, -

d e c i d e :

Se respinge cererea de apel declarată de avocatul Jigău Radu în interesele societății cu răspundere limitată „Tiaxim Grup”.

Se menține hotărîrea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 10 decembrie 2018.

Decizia este definitivă, însă poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni, prin intermediul Curții Supreme de Justiție.

Președintele ședinței, judecătorul

Judecătorii

Vladislav Clima

Ecaterina Palanciuc

Ala Malii

COPIA CORESPUNDE ORIGINALULUI
Judecător Clima Vladislav

